

ח"כ בן-אבישר בשימוחת-תורה באיגוד-מורה הנאמנות לבגין השתלמה

בעיר ראדום שבפולין למישפחה עשירה. אביו, אליעזר גוטליב, היה בעל מיפעלי יציקה. את שמו שינה אלי, אחרי שנודע לו שאביו ניספה במחנה-עבודה נאצי, שבועות ספורים לפני תום המלחמה. אמו, שרה, ניסתה אחרי המלחמה בר תאונת-דרכים, כשהיתה בדרכה לפגוש את אלי. שמו החדש של אלי הוא תישלובת של שמות הוריו.

כשהיה אלי בן 10 הוא הצליח להימלט מהגטו בראדום, כשהצטרף להלווייה נוצ' רית שעברה ליד הגטו באותו רגע. הוא אומץ כבן על-ידי יהודיה, שקיבלה היתר לעלות לארץ-ישראל. כשהגיע לארץ נש- לח ללמוד בבית-הספר הדתי ביל"ו. כש- סיים את לימודיו בבית-הספר העממי, יצא לעבוד. הוא קיבל משרה כפקיד בחברת-החשמל, ואחר-הצהריים למד ל- בחינות-בגרות היזוניה. אז כבר היה פעיל באצ"ל, עסק בהדבקות כרוזים, ופי- תה הערצה למפקד אצ"ל, מנחם בגין.

כשהיה בן 16 יצא לפאריס, כדי ללמוד בסורבון. למחייתו הוא עבד בשגרירות הישראלית כשומר-לילה. שנתיים אחר-כך פנו אליו נציגי המוסד הישראלי למדיעין וגייסו אותו לשרותים. במשך 10 שנים הוא היה בעל זהות כפולה: סטודנט בסורבון ואיש המוסד. הוא נשא לאשה יהודיה צרפתייה, גרושה ואם לילד. אלי אימץ את בן אשתו, ולמרות שהתגרש ממנה כעבור כמה שנים, הוא עדיין רואה עצמו כאבי הילד. כיום מתגורר בנו המאומץ של אלי בישראל.

כשמונה מאיר עמית כראש המוסד, נוצרו חילוקי-דעות בינו ובין אלי, ואלי פרש. הוא המשיך בעבודת המחקר שלו ב- פאריס, ועסק בעיקר בנושא השואה ו- עליית הנאצים. ערב מלחמת-ששת-הימים חזר בן-אבישר לארץ, ונלחם בשורות ה- חטיבה הירושלמית. אחרי המלחמה הוא מונה ככתב העיתון הצרפתי לאורור ב- ישראל, והתחיל לעבוד בהתנדבות בתנועת החרות.

הצנתתו של עזר וייצמן לחרות סימלה עבור בן-אבישר את תחילת דרכו הפולי- טית. וייצמן הכיר את בן-אבישר מתקופת עבודתו הביטחונית, וגייס אותו לעבודה מלאה בחרות, כשהוא מטיל עליו את תפקיד ראש מערכת-ההסברה של המיפי- לגה.

כשנוצר העימות בין וייצמן לבגין נקר רע בן-אבישר בין שתי נאמנויות — האחת — לאיש שאותו העריץ מילדות, והשניה (המשך בעמוד 50)

אל הפועל, אם כי יש להודות שבתחור- מים מסוימים הוקלה התנועה בתל- אביב.

מתנת הליכוד לשיפמן, עם עלייתו לשלטון, היתה מינויו כיושב-ראש מוע- צת המנהלים של חברת-החשמל. בסוף השנה שעברה פיטר שיפמן את מנכ"ל החברה, יוסף טולפמן, טולפמן לא נותר חייב. הוא פנה למבקר-המדי- נה ולוועדת-הכלכלה של הכנסת, ופרש לפניהם מסכת ארוכה של מחדלים, ביו- יונות וחשדות לשחיתות בהיקף של מאות מליוני לירות, הקשורים כולם ב- בניית תחנת-הכוח בחדרה. ה"טעויות" שעשו בחברת-החשמל תחת ניהולו של שיפמן יכלו לכסות כמה פעמים את כל גרעונות מערכת-הביטחון של ישראל.

שיפמן הופיע לפני ועדת-הכלכלה של הכנסת, יושב-ראש הוועדה, ח"כ גד יע- קובי, סיכם אז את דבריו של שיפמן במישפט: "נרגשים מאוד, אך בכלל לא משכנעים." פרשת חברת-החשמל, שהת- סיסה את המדינה, שככה, והמיליונים ממשיכים לזרום, בעיקר לידיים זרות, איש לא הסיק את המסקנות נגד שיפמן הידוע כלאומן קיצוני ומי שהציע בעבר את גירוש הערבים מישראל. שיפמן ממשיך עדיין לנהל ביד רמה את חברת- החשמל, עושה בה ובכספיה ככל ה- עולה על רוחו, והחקירות שנפתחו על- ידו מבקר-המדינה ועל-ידי הכנסת בפר- שו הושחקו ביד אומן.

יש הטוענים ששהיה זו שליחות לאור- מית ממש למנות את שיפמן כשר-התח- בורה. הוא יצטרך אז לפרוש מתפקידו בחברת-החשמל, ויתכן שכן ייפסקו ביו- בזוי המיליארדים בחברה.

נאמנות

להערצת ילדות

במשך שנים רבות היה הד"ר אליהו (אלי) בן-אבישר דמות בלתי- ידועה לציבור הישראלי. גם חברי תנו- עת החרות, שעל שורותיה נמנה בן- אבישר, כמעט ולא הכירו אותו. בן- אבישר המזוקן, בעל ארשת-הפנים הסחור- מה ואורח הדיבור המדוד, הוא תרבות מעניינת של ישראלי הנושא על שכמו את מעמסת הדור האחרון. הוא פליט שואה, שעבר את מוראות השמדת מי- שחתו בעודו ילד, ואיש המוסד, המצוה לשמור על סודיות ואיפוק רב. אלי נולד

הישראלי. ואמנם, התביעה של הבנק גילתה, שמרידור עבר על חוקי המטבע- הישראלי בכך שהחזיק חשבון מטבע-זר בבנק שווייצי. הוא עבר על אותו סעיף בחוק שעליו עברה לאה רבין.

אך המהפך של 1977, כשעלתה חרות לשלטון, הציל את מרידור לא רק מה- עמדה לדין, אלא גם מפשיטת רגל. כבמטה קסם החלו עסקיו להשתקם, והוא הצליח לצאת מכל חובותיו ואף לרכוש חברות נוספות. חרות גמלה בטוב למפקד האצ"ל*, ועסקיו התחילו לפרוח מחדש באורח מופלא. בשנה האחרונה בילבד ערך מרידור שתי עסקות גדולות. האחת: רכישת חברת הבניה מבט והשניה רכי- שת חברת רסקו. את העסקות האלה ערך עבורו חברת-כנסת, דווקא מסיעת המערך: עורכי-הדין החיפאי משה שחל.

מינוי

יחסוך כסף

דויד שיפמן הוא מועמד הליברלים לתפקיד סגן-שר-התחבורה. שיפמן עדיין לא איבד את התקווה להיות חבר הממשלה ובעל תיק התחבורה. והוא עושה את כל המאמצים המיפלגתיים כדי לקבל תיק זה.

עד לפני כמה שנים היה דויד שיפמן דמות אפורה של עסקן עירוני בתל- אביב. היא היה ידוע אז כאחיו התאום של מרדכי שיפמן, איש יחסייהציבור. שיפמן היא מן העסקנים הפוליטיים שניצל היטב את המהפך, ובן-לילה הפך אחד מאישיההמדינה המפורסמים ביותר. שיפמן, חבר מועצת עיריית תל-אביב, התפרסם בשני מישורים: בתוכניות ה- גרנדיוזיות שלו לפיתרון בעיות התח- בורה של תל-אביב, ובמריבות שלו עם ראש-העיר, חבר מילגתו, שלמה ("צ'צ'") להט. לשם פיתרון בעיות התחבורה של תל-אביב נסע שיפמן כמה פעמים לחוץ-לארץ, בעיקר לארצות מל- היבות ורוחקות. הוא התגורר בכתי-מלון מפוארים בכל רחביהעולם, ובסיום סיורי הלימודים שלו חזר כשבין תוכנית-התח- בורה הנקראת תוכנית סינגפור. על פי תוכנית סינגפור היתה צריכה תל-אביב להיסגר לתנועת כלירכב פרטיים. תוכ- נית סינגפור של שיפמן עדיין לא יצאה

* מרידור היה מפקד האצ"ל לפני שב- גין הגיע לארץ מפולין.

(המשך מעמוד 13)

השווייצר זהיר במיוחד. הוא הסכים לתת למרידור רק 1.5 מיליון לירות, ודרש שלא רק המניות תשמשה כערבות, אלא שמרידור יחתום על התחייבות, שבכל פעם שערך המניות יירד, הוא ישלים מכיסו את ההפרש, כדי לכסות את סכום הערבות.

להסתבך

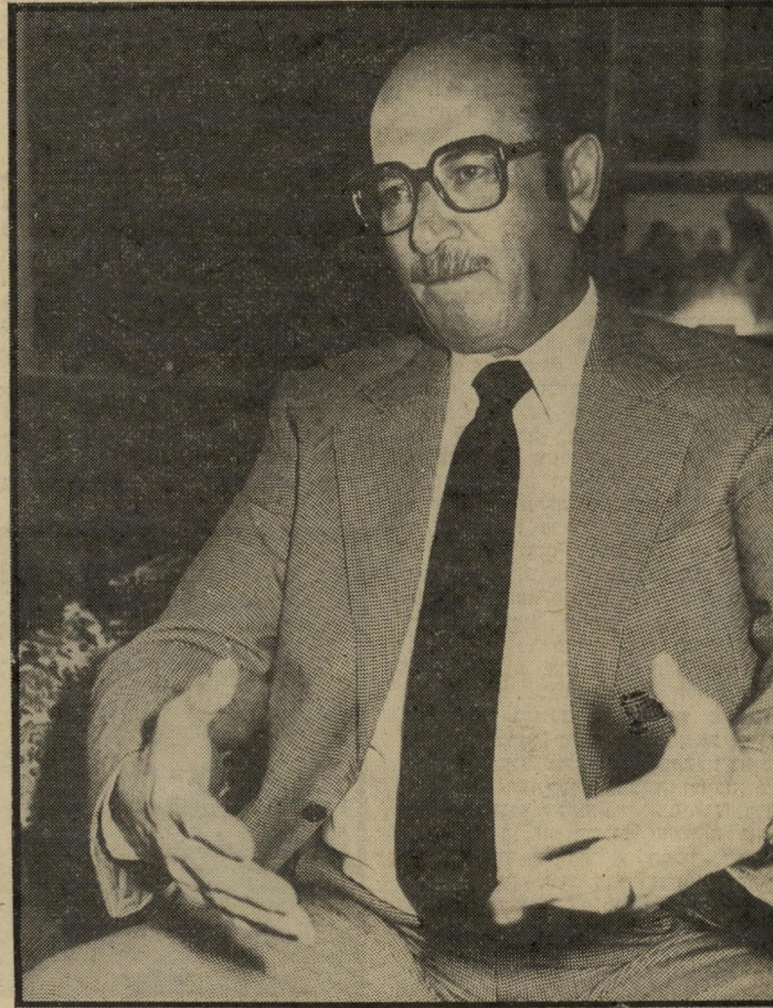
עם החוק

מרידור הסכים ופתח באותו היום חשבון באותו בנק. מיספר החשבון היה 29913. תאריך הולדתו של מרידור הוא 29.9.31.

החשבון היה חשבון אישי של מרידור, והוא — ולא החברה הימית להובלת פרי — נרשם כבעליו. התרגיל של מרידור הצליח. מניות החברה הימית להובלת פרי זינקו מערך של 14 דולר למניה ל-20 דולר למניה, אך רק לתקופה של כמה חודשים. מיד אחרי מילחמת יום הכיפורים נפוצו בענף הספנות הבנקאות שמועות, ש החברה הימית להובלת פרי נמצאת ב- קשיים כספיים. המניות של החברה התי- הילו לרדת, והבנק התהיל לשגר דרישות תשלום למרידור. על חלק מדרישות אלה ענה מרידור, אולם על רובן לא. הוא נשאר הייב לבנק יותר מ-800 אלף דולאר.

הבנק החליט לתבוע את מרידור לדין ולנסות לגבות את הכסף בעזרת בתי- מישפט. שקריה שערך הבנק בשנת 1978 גילתה, שלמרידור יש בהרבה פחות נכסים ממה שנדמה היה. בחברה הימית להובלת פרי לא היה לו כל חלק על שמו, מילבד המניות שהיו משועבדות לבנק. שתי חברות נוספות שהיו בעלותו של מרידור לא הבטיחו לבנק תשלום חוב מהיר. החברות הן אטלנטיק והחברה הישראלית להובלת דלק ים. הבנק החליט להתלבש על הנכסים האישיים של מרידור. הוא הטיל עיקול על שתי דירות פרטיות של מרידור ושל אשתו ברחוב בארי בתל- אביב.

עורך-דינו של מרידור פנה במכתב אל הבנק, שבו ביקש למנוע הגשת מישפט נגד מרשו בישראל. כתב עורך- הדין ד"ר מקס לוטקין ביום 21.9.1976 לבנק השווייצר: "אסור לכם להגיש את התביעה בישראל, כי זוהי הפרת הסו- דיות של הבנקים הנהוגה בשווייץ, היא עלולה לסבך את הלקוח שלי עם החוק

ח"כ שיפמן בביתו כיסא הממשלה פירושו חיטכון